Nehemia 2:17.

Jeruzalem [is] verwoest… en zijn poorten [zijn] met vuur verbrand.
Komt, laat ons de muur van Jeruzalem herbouwen…

Martyn Lloyd-Jones heeft ooit eens gezegd: niemand komt vanuit het Oude Testament zo op je af en trekt zo je aandacht als Nehemia! Stellen we hem ons even voor, samen met het volk in de ballingschap - het toppunt van de geestelijke crisis van Gods volk - weggevoerd naar Babel, naar het Perzische Rijk. Toch trof Nehemia het nog, hij werd namelijk schenker aan het hof van de koning en als zodanig één van diens vertrouwelingen.

Was het misschien vanwege die positie dat op een dag de broer van Nehemia hem met een groepje mannen in de burcht van Susa, waar de koning op dat moment verblijf hield, bezocht? Nehemia 'informeerde naar de toestand in Jeruzalem' (Neh. 1:2). Wat Nehemia toen te horen kreeg, bleek hem diep te raken, zo diep dat hij op dat moment niet alleen in huilen uitbarstte, maar dagenlang rouwde en vastte en de God van de hemel aanriep (Neh. 1:4). Hij zag op dat ogenblik als geen ander wat de oorzaak was van al de ellende van Gods volk, ellende die was samen te vatten in de woorden: een voorwerp van smaad. Het schijnt hem zo getekend te hebben, dat het zelfs de koning opviel. Als deze het verhaal hoort, krijgt Nehemia toestemming om 'gewapend' met brieven van de koning naar Juda te gaan en… naar Jeruzalem, het geestelijke hart, om de verdedigingsmuren van de stad te herstellen. Dat brengt bij de gekozen tekst en van daaruit bij ons.

Hoe is de geestelijke staat van Gods volk vandaag? Denominatie maakt even niets uit, want als we heel eerlijk durven zijn en de werkelijk staat onder ogen zien, dan zouden wij net zo geraakt moeten worden als Nehemia toen. Immers is de gemeente van nu niet 'een voorwerp van smaad' te noemen? Hoevelen voelen zich geestelijk niet in ballingschap, ontheemd? Geestelijk dak- en thuisloos! Het broodhuis is leeg en wat als voedsel wordt aangeboden 'vult' niet. De onderlinge eenheid is er niet meer, het is ieder voor zich. Geestelijke leidslieden zoals Gods Woord bedoelt, zijn er nog amper. En toch zijn er als ten tijde van de ballingschap van Gods volk nog altijd die roepen: des Heren tempel, des Heren tempel, des Heren tempel is hier - het valt allemaal reuze mee! En dat, terwijl de muren om 'het geestelijke hart' verwoest zijn, het Woord van zijn zeggingskracht beroofd is als het gaat om de zaken van het leven. Neem alleen eens de ethisch hete hangijzers. Was het niet juist dáárom dat Gods volk destijds in de ballingschap belandde?

Hoor Nehemia: *Wij hebben u veel kwaad gedaan; wij hebben ons niet gehouden aan de geboden, voorschriften en rechtsregels die u aan Mozes, uw dienaar, hebt gegeven* (Neh. 1:7). Is dat ook niet *het* probleem van vandaag? Raakt het ons? Brengt het ons als Nehemia op de knieën? Maakt het ons als hem verlangend om de muren te herstellen? Horen we de roep van Gods Geest: komt laat ons de muur van Jeruzalem herbouwen… Wie het boek van Nehemia kent en leest, ontdekt dat dit geen gemakkelijke taak is. Maar, als *mijn volk waarover mijn naam is uitgeroepen, [zich] verootmoedigt en zij bidden en zoeken mijn aangezicht en bekeren zich van hun boze wegen, dan zal Ik uit de hemel horen, en hun zonde vergeven en hun land herstellen* (2 Kron. 7:14).

Gebed
Drie-enig God en Vader, mocht de gemeente, mocht ons als christen, de houding van Nehemia eigen zijn dan wel worden, een houding van oprechte verootmoediging juist in deze eindtijd voor als het gaat om de geestelijke situatie van de gemeente en onszelf. Hoe immers wordt alom een geestelijke crisis van tenminste een inhoud en omvang als toentertijd schrijnend zichtbaar. Waar zijn bij ons de tranen terwijl de hemel huilt? En dat terwijl de gemeente een leeg broodhuis is en wat als voedsel aangeboden wordt niet vult. Hoe is Uw gemeente en zijn wij christenen voorwerp van smaad. Geest van God kom over ons en doe ons buigen daar waar heling en heil te vinden zijn, aan de voet van het kruis, aan Uw voeten alleen Here Jezus. Amen.